

בס"ד

שתי נשים בתורה נקראו בתואר "עלמה": רבקה ומרים.

עלמה היא נערה, אך למילה עלמה יש משמעות נוספת. אם מחלקים אותה לשתיים: על - מה, וכמאמר הביטוי "על מה ולמה".

רבקה כונתה עלמה על שום שאלות ה"למה" הרבות שלה: "למה זה אנכי?" "למה לי חיים?" "למה אשכל גם שניכם יום אחד".

מרים כונתה עלמה על שום שהלכה לוודא שנבואתה שמשה יושיע את ישראל אכן תתקיים. למרות נבואתה, הוכנס משה לתיבה בגיל שלושה חודשים והושט לנפשו ביאור. כשנראה שנבואתה רחוקה מאד מלהתקיים, לא איבדה מרים את תקוותה ואמונתה.

סבתא לילי, מרים, הייתה בת 26 כשנתפסה וגורשה לאושוויץ במאי 1942.

גם סבתא, בתוך החושך והאימה הגדולים של מחנה ההשמדה לא אבדה תקווה ובאופטימיות, באומץ, בתושיה ובעקשנות המשיכה לדבוק בחיים. היא השיגה בדרך-לא-דרך סידור והתפללה בו, היא הדליקה נרות שבת, היא אכלה קליפות תפוחי אדמה בפסח במקום לחם – וכל זאת תוך סכנת חיים בכל רגע ורגע.

בכוח רוחה הצליחה לשרוד את המחנה הנורא כמעט לאורך כל זמן קיומו, כך שרדה את צעדות המוות וכך שרדה את מחנה הריכוז בגרמניה.

אחרי המלחמה, כשחזרה לעירה פרשוב, התחתנה עם סבא משה ועלתה לארץ ישראל, וביחד איתו הקימו את משפחתם.

כמו מרים על היאור שדאגה למשה, כך דאגה סבתא מרים לסבא משה: דאגה שיאכל, שינוח, תמיד עמדה לצידו.

כל מי שהכיר את סבתא הכיר בוודאי את האופטימיות שלה ואת שמחת החיים שלה.

סבתא, למרות היותה אופטימית ללא תקנה, היתה כל שנותיה מלאה בגעגועים: געגוע להוריה שנרצחו על ידי הנאצים.

געגוע לאחותה אדית ולשלוש בנותיה שנרצחו באושוויץ, לא רחוק מסבתא.

געגוע לאחותה הצעירה שנפטרה בילדותה.

למרות שמעולם לא רצתה לחזור לבקר בפרשוב, סבתא התגעגעה לביתה ולילדותה שם.
שירו של אהוד מנור, "הבית ליד המסילה", הזכיר לה מאד את הבית ברחוב פריבינובה 24.

"בבית ליד המסילה

לא מברכים עוד נרות לכבוד שבת

וליד המרפסת הגדולה

לא נוטעים עוד אילנות ט"ו בשבט

הבית דומם ודומעים חלוניו

התמונות נצמדות אל הקיר

ודומע האיש הרואה בעיניו

וביתו לא יכול להכיר.

פעם בבית ליד המסילה

ראיתי פנים מאירות

כי הבית הריק ליד המסילה

ידע גם שעה שעות אחרות".

בשנים האחרונות סבתא התגעגעה גם לאחיותיה ואחיה שנפטרו בארץ, ובמיוחד למוישה או

מוישה – סבא משה שלנלו.

היא דיברה עליהם בימים ודיברה אליהם בלילות

עתה, תמה הציפיה ותם הגעגוע.

סבתא אהובה ויקרה. את יכולה ללכת ולפגוש מחדש את כל משפחתך ואהוביך שכל כך התגעגעת

אליהם וחסרת אותם.

הגעגוע אליך ישאר בנו תמיד.

עמי

